

Scénář reportáže – Zdeňka Šafránková

M: 0:00-0:11

M: Paní Zdeňka Šafránková, rozena Kadlecová se narodila doma 2. 6. 1933 v Horách u Hlubokého.

B: 1:07-1:25

„Kdo s vámi bydlel?“ „Dědeček, tatínek, maminka, maminky sestra, Dudková sestra, a ještě jedna sestra. Dvě sestry“

M: 0:15-0:19

M: Do školy, chodili 8 kilometrů tam a zpátky.

B: 1:32-1:39 2:38-3:05

„Když jsme šli do školy, tak tatínek s námi musel chodit v zimě do Hlubokého“

„Ráno se šlo o půl sedmé, vlastně ve čtvrt na sedm do Hlubokého a potom jsme šli hodinu a půl do Víru. A zase zpátky byla taková cesta. Tam žádná cesta nebyla ani autobusy nejezdily, tak jsme šli pěšky“

M: 0:20-0:35

M: 1.9.1939 začala 2. světová válka, paní Zdeňce bylo v tu dobu pouze šest let.

Její tatínek odešel na vojnu, ale brzy se vrátil. Ve válce odevzdávali:

B: 7:11-7:21

„Obilí, mlíko, vejce, máslo to všechno jsme museli odevzdávat.“

M: 0:37- 0:40

M: Věci schovávali do dřevěných beden do sena.

M: 0:44- 0:48

M: V období války dostávali přidělové lístky.

B: 9:05-9:18

„To byly takový čtverečky půl kila, kilový. Když jsem šla do školy a chtěla jsem si koupit salám na svačinu, to jsem musela mít jeden ústřížek, bez toho mě to nedali.“

M: 0:00- 0:03

M: Oblečení se často dědilo.

B: 9:27- 9:51

„To byla tenkrát opravdu bída, to se nenosilo takový oblečení jako je teď, to jsme nosili jeden po druhém. Já jsem nosila tatínkovy boty, protože jsem neměla, co na nohy a když byly mokré jeden den, tak jsem ráno do školy nešla. Jsem neměla v čem.“

M: 0:07- 0:12

M: Byli tady i partyzáni, kteří měli za úkol sledovat německé vojáky.

B: 11:52-12:20

„Taky bydleli tady, jeden čas, než se na chumelilo. Tam jak je ta vysoká skála v horách tady ta velká z kraje a tam byla taková díra a tam byli teda partyzáni, ale když se na chumelilo tak se odstěhovali tam do toho Karlíka tam do toho bunkru v Trojlanky.“

M: 0:17- 0:22

M: Nejhorší zážitek paní Zdeňka zažila ve dvanácti letech, když šla do školy.

B: 17:33-17:43

„Ale pak jsme šli dolů a tam jsme potkali ty fronty Němců, po silnici od Víru k Chudobínu.“

M: 0:27- 0:36

M: Měla strach, že po ní někdo vystřelí. Z vojáku šla hrůza a ona se bála čím dál víc. Naštěstí došla v pořádku bez poranění.

M: 0:38- 0:49

M: Od šestnáctého roku začala paní Šafránková chodit do tkalcovské továrny v Dalečíně, kde se vyráběla vlna. A tam pracovala čtyři roky.

M: 0:50- 0:57

M: Když jí bylo dvacet let potkala svého nastávajícího na Dalečínské pouti. Byla to její první a poslední láska.

M: 0:58- 1:02

M: Paní Šafránkové jsme se zeptaly, co by vzkázala dnešním dětem.

B: 28:24-28:26

„Aby se učili“

M: 1:06-1:09

M: Podle paní Zdeňky dřív lidé drželi víc pospolu.

M: 1:12- 1:19

M: Jezdí k ní pravidelně syn, vnoučata a pravnoučata. Žije spokojený a klidný život.